

INTEGRACIONS I DESINTEGRACIONS DE LA UNIÓ IMPERIALISTA EUROPEA

El procés d'integració de l'imperialisme europeu continua estant subjecte a forces centrífugues i centrípetes que augmenten d'intensitat a mesura que avança la crisi, retroalimentant-se o compensant-se segons el cas.

Proteccionisme i empreses en problemes

La UE té una inflació del 10,8% i creixent, els ports del nord d'Europa segueixen amb abarrotaments, els preus de l'energia estan disparats i la sequera durant els mesos d'estiu va tenir un fort impacte sobre el comerç fluvial que circula pel Rin, el Weser, l'Elba, el Danubi, etc., el qual *"contribueix en 1 tona anual de carrega per cada resident de la UE i contribueix en 80.000 milions de dòlars en l'economia de la regió només com a mitjà de transport."* (Bloomberg, 10-08-2022). El BCE *"assegura que un 25% dels fons de deute està en una situació molt vulnerable per la mala qualitat creditícia dels seus actius (...) preveu que el nivell de defaults s'elevi fins al 8% enguany."* (Expansión, 26-05-2022).

Davant aquesta situació, la Comissió Europea ha anunciat que permetrà *"als governs dels països membres concedir fins a 400.000 euros a les companyies més afectades per la guerra a Ucraïna i la pujada en els preus energètics (...) introduir immediatament règims de subvenció de fins a 35.000 euros per empresa en els sectors específics de l'agricultura, la pesca i l'aqüicultura (...) els Estats membres podran concedir ajudes de fins a 25 milions d'euros per als grans consumidors d'energia i de fins a 50 milions d'euros per a les empreses de sectors concrets molt vulnerables a les pujades de costos vistes en les últimes setmanes (alumini i altres metalls, fibres de vidre, pasta, fertilitzants o hidrogen i nombrosos productes químics)." (Expansión, 24-03-2022).*

Encara que està pendent d'aprovació pel parlament de la UE, la Comissió ha anunciat l'Instrument d'Emergència del Mercat Únic (inspirat en la Llei de Producció de Defensa dels EEUU) per poder intervenir empreses en sectors crítics i imposar l'acceptació de comandes.

La UE està tramitant també un reglament que li permetrà vetar la compra d'empreses europees per part de companyies de fora de la UE amb subvencions estatals i controlar les contribucions del sector públic a empreses dins de la UE amb *"multes que podrien assolir el 10% de la facturació de l'empresa afectada."* (Expansión 17-07-2022).

Mentre intenten protegir el seu mercat interior, diversos estats de la UE intenten impulsar tractats de lliure comerç per a conquerir una porció major de mercat internacional: *"Els 15 signants destaquen que mentre el 80% del comerç del Japó es concreta a través dels acords de lliure comerç (...) la UE a penes exporta un terç per aquesta via. Entre els signants de la petició estan (...) Espanya, Alemanya, Itàlia, Països Baixos, Portugal, els tres països bàltics, Finlàndia, Suècia, Croàcia, Dinamarca, Eslovènia i Malta. No està França (...) a qui a Brussel·les no es dubta d'assenyalar com el que està posant més pegues a l'entrada en vigor, encara que sigui de manera provisional, dels pactes ja subscrits amb Mercosur (el Brasil, l'Argentina, l'Uruguai i Paraguai) o l'actualització dels aconseguits amb Mèxic i Xile."* (El País, 22-06-2022).

La petita burgesia també està acusant les conseqüències de la situació. Un exemple són les protestes a Holanda per part de la petita i mitjana burgesia agropecuària contra la decisió del govern holandès de complir una sentència del TJUE de 2019, la qual cosa comporta reduir un 30% la xifra total de caps de bestiar mitjançant incentius o expropiacions: *"Carreteres*

bloquejades, munts de palla cremats al costat de les autopistes, supermercats desabastits, tones de fem escampades, policies que responen a trets a les protestes de tractoristes... "El que està passant aquí passarà en uns anys en altres països d'Europa i del món", avisa Jos Ubels, president de Farmers Defence Force, una de les organitzacions que més ha mobilitzat al camp holandès. Ramaders d'Alemanya i Polònia es van solidaritzar la setmana passada amb ells i van bloquejar carreteres." (La Vanguardia, 12-07-2022).

Grans plataformes

La UE segueix sense ser capaç de produir una alternativa a les grans plataformes, habitualment estatunidenques. En la continuació del seu intent de sotmetre-les, s'ha aprovat la Llei de Serveis Digitals que permetrà ordenar la retirada de contingut i que les empreses tecnològiques hagin de proporcionar els algorismes que implementen. La llei afecta a les empreses amb *"almenys, 45 milions d'usuaris finals actius o 10.000 usuaris professionals actius aquest any. Tant Google com Amazon, Facebook, Apple, Microsoft compleixen aquests requisits (...) també la pàgina d'allotjaments Booking.com i el grup de comerç electrònic Alibaba."* (Expansión, 20-08-2022). En el mateix sentit, el TGUE va confirmar la multa de 4.125 milions d'euros imposada a Google (tot i que encara pot ser recorreguda davant el TJUE), amb el que des de 2017 la UE ha imposat un total de més de 8.000 milions de dòlars en multes a Google.

Està pendent d'aprovació per la UE la Llei de Mercats Digitals amb la qual obligarà a les aplicacions de missatgeria de les principals companyies a què siguin interoperables amb la resta i s'ha imposat, a partir de 2024, un carregador únic (USB-C) per a un total de catorze aparells electrònics.

La tensió de les primes de risc

Amb la finalització de l'extensió del programa de compra d'actius, els rendiments dels bons dels diversos estats europeus han pujat. Això significa un increment dels costos de finançament dels estats de la UE i el diferencial respecte al rendiment del bo alemany (la "prima de risc") va començar a augmentar per al deute italià, espanyol, etc.

Aquesta força centrífuga, ha estat contrarestada pel BCE mitjançant el poder de compra que li donen els gairebé 9 bilions d'euros de deute engolit que són recomprats pel BCE cada vegada que arriben al seu venciment. Per a contenir la dispersió de les primes de risc, es deixa vèncer deute dels països amb menor dispersió i es recompra el deute dels estats amb major prima de risc.

Cada vegada sent amb major constrenyiment la burgesia europea la necessitat d'eliminar aquest taló d'Aquil·les i donar curs a l'emissió conjunta de deute a través dels eurobons. La UE va emetre 215.000 milions d'euros vinculats als programes contra la desocupació (SURE) i el pla de reconversió de l'economia (NGEU), però: *"El BCE demana liquiditat per enrobustir els eurobons (...) la falta d'un actiu segur a nivell comunitari és una de les grans diferències respecte al mercat estatunidenc, on el treasury és el rei indiscutible. (...) la seva emissió continuada també "reduiria la bretxa d'un mercat que ara mateix és petit i fragmentat."* (Expansión, 12-09-2022).

Les tensions pel petroli i el gas rus

Els diferents graus d'interconnexió i dependència entre els estats de la UE i Rússia es projecten en xocs entre ells.

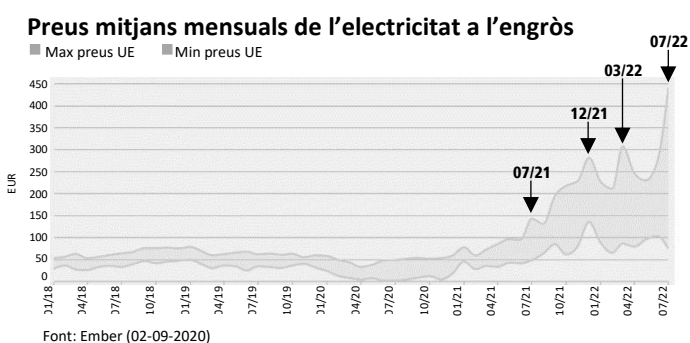
La UE va haver de fer malabarismes per poder prohibir la importació de petroli rus, però continuar permetent a Hongria

comprar-lo: es va prohibir el petroli rus que arribés per mar, però no el que arribi per terra. Però Hongria no és l'únic estat amb el que s'han produït friccions. Per exemple, en quant a la proposta de topar el gas rus, "Àustria és el país que més clar ha mostrat el seu rebuig, però no és l'únic que alberga reticències. Països com Alemanya o la República Txeca no han ocultat els seus dubtes sobre la idea d'establir un sostre al preu del gas rus." (Expansión, 09-09-2022).

El procés de desconexió del gas rus havia començat ja en diversos països, malgrat que la connexió a través del Nord Stream 2 s'havia acabat. Polònia tenia especialment avançada aquesta desconexió: "Varsòvia ja va anunciar el 2019 la seva intenció de no prorrogar el contracte que tenia amb el gegant rus Gazprom més enllà de 2022. D'aquí a final d'any, podrà rebre gas noruec per mitjà del projecte Baltic Pipe, un nou gasoducte submarí que connectarà Noruega amb Polònia." (Expansión, 28-04-2022). Aquest és un dels motius pels quals l'imperialisme rus es va veure empès a actuar militarment abans que la seva capacitat de pressió mitjançant el gas s'hagués reduït massa.

Hi ha diversos països, a més dels EEUU, aspirants a omplir el buit de negoci deixat per Rússia: des de Venècia a Qatar, passant per Israel, l'Azerbaidjan, Colòmbia i el Perú, han arribat a acords o han augmentat la producció i exportació de petroli, gas i carbó.

Els preus de l'electricitat a Europa van començar a pujar en 2021, assolint un primer pic al juliol de 2021 i van continuar pujant fins a assolir un segon pic al desembre de 2021. Després d'una baixada va tornar a produir-se un pic al març de 2022 i després d'una altra baixada s'han disparat al juny-juliol de 2022, davant la imminència del tancament del gas rus.

Al setembre, Rússia ha tallat definitivament el gas a Europa, cosa que va fer disparar-se els preus del gas un 30%. Després el preu va baixar un 40% després de l'anunci de la Comissió Europea d'un pla amb el qual intervindria el preu de l'Energia a 180€ per megawatt: "els estats membres recaptaran 117.000 milions anualment a través del límit temporal als productors d'electricitat. Altres 25.000 milions vindrien de la taxa a les empreses de fòssils." (Expansión, 15-09-2022).

Per a intentar garantir el subministrament, Alemanya ha intervingut les tres refineries de petroli de Rosneft com havia fet anteriorment amb la filial de Gazprom a Alemanya.

Aproximació entre l'imperialisme espanyol i els EEUU i repercussió amb el Marroc-Sàhara-Algèria

L'Estat espanyol ha reconegut la sobirania marroquina sobre el Sàhara occidental, com havia fet prèviament EEUU, alineant-se políticament. Això és un reflex d'un alineament a nivell econòmic de diverses peces.

Els interessos de l'Estat espanyol al Sàhara Occidental i al Marroc no són nous. A més de la posició estratègica del Sàhara Occidental, aquest compta amb importants recursos: "Els més importants són els jaciments de fosfats, encara que també hi ha

mines d'or." (Expansión, 22-03-2022). Els fosfats són necessaris per a la fabricació de fertilitzants i la seva síntesi no es pot fer al laboratori: "El Marroc té el 70% de les reserves mundials, mentre que les de la Xina, els Estats Units i Rússia s'estan acabant (...) Les de Bucraa podrien representar un 1% del total." (Expansión, 22-03-2022). El Marroc va inaugurar el 2021 el port de Dakhla, que "compta amb una zona industrial i logística de més de 1.600 metres quadrats. (...) Ara, està ampliant el d'Al-Aaiun, on "instal·larà una fàbrica de fertilitzants." (Expansión, 22-03-2022).

També en la pesca tenen interessos compatibles: "L'actual acord de pesca entre la UE i Rabat va entrar en vigor al juliol de 2019 per un període de quatre anys i permet 128 llicències de vaixells europeus, entre ells 92 espanyols. El Marroc ingressarà en total més de 208,7 milions d'euros, i aquest any el cànon ascendeix a 55,1 milions." (Expansión, 22-03-2022).

Recordis que el reconeixement dels EEUU va tenir com a condició el reconeixement diplomàtic d'Israel per part del Marroc; vegem en què s'ha materialitzat: "la passada tardor, una filial del grup israelià Ratio Petroleum va tancar amb el Marroc un acord per a fer prospeccions de petroli i gas. La firma, a més, tindrà el 100% dels drets d'exploració de tots dos hidrocarburs en una àrea de 109.000 quilòmetres quadrats." (Expansión, 22-03-2022).

Finalment, també s'ha acordat amb el Marroc que "rebrà 500 milions de la UE per a controlar les seves fronteres." (El País, 15-08-2022). És a dir, que continuarà realitzant el seu paper de mató assassí com a delegat del capitalisme espanyol i europeu contra els immigrants que es veuen empesos cap a les tanques per pressions materials, en intents espontanis o orquestrats.

Quina ha estat la peça que ha permès l'encaix de totes les altres peces del puzzle? L'entrada massiva de GNL des dels EEUU a l'Estat espanyol i el paper que l'imperialisme espanyol espera jugar sobre la base de la seva infraestructura de recepció, emmagatzematge, regasificació i distribució del GNL. Ja al juliol de 2020 es va produir un desplaçament del gas algerià per part del GNL estatunidenc (veure "El Comunista" n°64, pàg. 12). Aquest desplaçament va motivar la represàlia d'Algèria cap a l'Estat espanyol, tallant el gas al Marroc el que inherentment significa tallar una de les entrades de gas a la península ibèrica.

Actualment, l'Estat espanyol rep a través dels seus terminals de GNL més gas del que necessita i s'ha convertit en un exportador de gas. Aquest gas s'exporta a través dels gasoductes existents, incloent-hi el gasoducte que fins fa poc bombava des d'Algèria a l'Estat espanyol passant pel Marroc però que ara ho fa en sentit contrari exportant gas al Marroc. A aquests, se'ls vol afegir el Midcat per arribar fins a Alemanya i el gasoducte Espanya-Itàlia. De fet, l'Estat espanyol s'ha convertit en el principal comprador de GNL rus a nivell mundial. L'origen rus de part del gas explica que la UE s'hagi desentès – de moment – del finançament de la connexió gasística entre la península ibèrica i Alemanya (Midcat). El segon comprador mundial de GNL rus és França, que és el soci/competidor que bloqueja precisament la construcció del Midcat.

L'estat espanyol també s'ha convertit en un "hub" a través de les seves terminals pel qual, sense necessitat de regasificar el GNL, els metaners descarreguen el seu GNL que és posteriorment carregat per altres metaners al seu destí final.

Com es veu, l'economia i el negoci manen en el capitalisme i el Govern de falsos socialistes i falsos comunistes del PSOE i Unidas Podemos (del qual forma part el PCE), han corregut un espèss vel a totes les seves anteriors declamacions de solidaritat amb els sahrauís en pro del GUANY. Tampoc han tingut objeccions a aplaudir o mirar hipòcritament cap a un altre costat

davant la repressió cada vegada més crua contra els immigrants que intenten passar les tanques a la frontera i que va suposar l'ASSASSINAT a mans de forces de l'ordre burgès de més de 30 immigrants al juny.

Dins d'aquest moviment, s'ha estret la relació entre Itàlia i Algèria pel gas i els diferents interessos econòmics es projecten dins d'Àfrica en la discussió (o millor, competició) per treure el gas de Nigèria a través del Sàhara (projecte algerià) o per mar, vorejant tota la costa fins al Marroc (projecte marroquí).

Les tendències russòfiles a Alemanya

Hi ha a Europa i especialment a Alemanya una sèrie de tendències de la burgesia que fa dècades que tendeixen a una entesa estratègica amb Rússia.

Un element obvi d'aquesta tendència és el canceller d'Alemanya entre 1998 i 2005, Gerhard Schröder, membre del Partit Socialdemòcrata alemany, que era fins i tot president del consell d'administració de Rosneft i de la junta d'accionistes de Nord Stream AG. Per a forçar-lo a abandonar aquestes posicions, l'Estat alemany li va retirar al maig les seves prebendes com a excanceller, tenint com a conseqüència que abandonés el consell de Rosneft, encara que es manté en el seu càrrec de president del comitè d'accionistes de Nord Stream AG.

L'actual president federal d'Alemanya és persona *non grata* a Ucraïna: "*Volodímir Zelenski, rebutja la seva presència. Steinmeier, de filiació socialdemòcrata, va conrear una política prorussa en la seva època de ministre d'Exteriors (...).*" (La Vanguardia 13-04-2022).

I també Angela Merkel, cancellera d'Alemanya des de 2005 fins a novembre de 2021 i membre del partit democratacristià, ha tingut una posició general d'aproximació cap a Rússia i "*va exercir un paper actiu per a negar a Ucraïna l'estatus de país candidat a entrar en l'OTAN en la cimera de Bucarest de 2008 (...)*" "*No veig per què hauria de dir-me a mi mateixa que va ser un error i per això no em disculparé*", li va dir a Osang, alemany de l'est com ella. "*En retrospectiva, estic contenta de no haver de culpar-me per no tractar de prevenir un succés com aquest. Al contrari, afortunadament m'he esforçat prou juntament amb els successius presidents francesos i això em dona una certa tranquil·litat*", va assegurar." (El País, 12-06-2022).

Aquesta tendència a una aliança estratègica amb Rússia, s'ha vist doblegada i retreta de cop pel desenvolupament dels esdeveniments i la irrupció en el pla militar del MATÓN rus en el seu propi pati del darrere. Però que s'hagi vist doblegada no significa ni molt menys que vagi a desaparèixer sense més, atès que és un reflex de tota una sèrie d'interrelacions econòmiques i geoestratègiques dins del continent euroasiàtic i que empenyen al capitalisme alemany en aquella direcció. Aquestes no són les úniques forces ni relacions que actuen, però són forces i relacions estructurals que difícilment deixaran d'actuar. Aquesta corrent és el reflex també de la falta de perspectiva econòmica que suposa per a una sèrie de sectors situar-se a rebuff de l'imperialisme estatunidenc.

Finalment, no és cap secret que el partit Alternativa per a Alemanya rep suport polític i econòmic de Rússia. El seu portaveu "*va demanar aquesta setmana en el Bundestag la normalització de les relacions amb Rússia i l'obertura del Nord Stream 2*" (El País, 12-09-2022).

Hongria i Polònia

Esment a part mereix el paper de bloqueig intern de l'imperialisme europeu jugat per Hongria i per Polònia.

Ja hem vist que Hongria no va acceptar el veto al petroli rus i també s'ha negat la burgesia hongaresa a permetre l'enviament

d'armes a través del seu territori a Ucraïna. Les declaracions oficials de la fracció governant de la burgesia hongaresa són contràries a la Comissió Europea i a l'actual govern ucraïnès: "*La llista de forces rivals tal com la va recitar Orbán és: "L'esquerra a casa, l'esquerra internacional, els buròcrates de Brussel·les, l'imperi de Soros (magnat a qui acusa d'interferir a Hongria) amb tots els seus diners, els mitjans de comunicació Internacionals i, al final, fins i tot el president ucraïnès (...)* qui la setmana passada el va acusar de "*ser pràcticament l'únic a Europa que fa costat obertament a Putin*"". (La Vanguardia, 05-04-2022).

La Comissió Europea ha començat a aplicar la màquina del xantatge econòmic per retornar el rebel al tancat i "*va anunciar ahir que, per primera vegada, s'activarà el procés que ha de permetre la congelació dels fons europeus (...)* ajudes agrícoles, els fons de cohesió o fins i tot el fons de recuperació, més de 20.000 milions d'euros. (...) Per aquest motiu la Comissió té obert un altre procediment, el de l'article 7 del Tractat, que en última instància podria deixar sense vot en les decisions del Consell al govern hongarès. Però en aquest últim cas, la unanimitat sí que és necessària, i fins ara Budapest sempre ha tingut el suport de socis com Polònia." (La Vanguardia, 06-04-2022).

Com amb la resta de tendències centrífugues, aquesta situació genera l'impuls contrari i la UE es planteja acabar amb el vot per unanimitat per a evitar bloquejos per part d'estats membres d'aquesta: "*Macron, Von der Leyen i la presidenta del Parlament Europeu, (...) es van pronunciar a favor d'un canvi en el tractat i de la votació per majoria perquè la UE actuï amb major rapidesa.*" (Financial Times, 11-05-2022).

Adicionalment, "*Hongria ha bloquejat ara el projecte de la UE per a imposar un impost mínim del 15% a les grans multinacionals, en sintonia amb el pacte aconseguit el passat estiu en l'OCDE. (...) Hongria pren així el relleu de Polònia.*" (Expansión, 18-06-2022).

Hongria també va tractar de bloquejar el finançament per part de l'imperialisme europeu de la burgesia i dependent Autoritat Palestina, a la qual la UE "*cada any li injecta uns 600 milions d'euros.*" (La Vanguardia, 15-06-2022).

Malgrat actuar en un sentit similar quant al bloqueig intern de l'imperialisme europeu, si Hongria tendeix a vincular-se amb Rússia, Polònia ho fa amb els EEUU: "*Que un president dels Estats Units visiti Polònia no és extraordinari. George W. Bush i Barack Obama, per exemple, ho van fer tres vegades durant els seus mandats. (...) Polònia alberga al voltant de 10.000 dels 100.000 militars que Washington manté desplegats a Europa.*" (El País, 26-03-2022). Polònia havia preparat, de fet, ja el tall de la seva dependència del gas rus i, de moment, "*ha rebut a més de 3,6 milions*" (El País, 02-06-2022) de refugiats ucraïnesos.

I si sembla que s'havien desbloquejat els fons de recuperació per a Polònia, coetàniament a l'aixecament del seu veto a la taxa per a les multinacionals, la realitat un mes després és que: "*la Comissió Europea manté bloquejats 15.500 milions d'euros assignats a Hongria i 36.000 milions corresponents a Polònia.*" (La Vanguardia, 14-07-2022).

Com a resposta es van produir les declaracions de Kaczynski: "*Els (els poderosos a la UE) pretenen doblegar-nos i subjugar-nos al poder d'Alemanya. No podem retrocedir més. Nosaltres no cabem en els plans d'Alemanya i Rússia per dominar Europa. Una Polònia independent, econòmica, social i militarment forta, és per ells un obstacle.*" (La Vanguardia, 11-08-2022) mentre el cap del govern cridava a "*combatre els dos imperialismes*" (el rus i l'europeu). I no li falta raó a la rància fracció governant de

la burgesia a Polònia en denunciar com a "imperialistes" tant a Rússia com a la UE, però s'han oblidat pel camí d'esmentar-se a ells mateixos i als EEUU, entre molts altres.

El secretari del partit Llei i Justícia (PiS), actualment en el poder, amenaçava: *"Intentarem usar totes les possibilitats contemplades en els tractats, i aquestes inclouen el dret de veto, que pot utilitzar-se de manera estricta o més ampla. (...) Per tant, aplicarem la tàctica de la dent per la dent."* (Expansión, 09-08-2022). I al cap d'un mes es declarava institucionalment que *"Polònia exigeix a Alemanya 1,3 bilions pels danys de la II Guerra Mundial."* (El País, 02-09-2022).

Tots aquests escarafalls evidencien la dependència econòmica de Polònia en relació als fons bloquejats per la Comissió Europea i, per tant, són una demostració de feblesa. Però això no significa que la ruptura o fins i tot l'expulsió no siguin possibles.

Països candidats i el negoci de la reconstrucció

La UE ha atorgat l'estatus de "candidats" a Ucraïna i a Moldàvia, després de donar unes quantes voltes i que França proposés com a succedani una "comunitat política europea". Això ha generat tensions en altres estats que porten anys en la llista: Turquia és candidata des de 1999 (en 2019 el Parlament Europeu va suspendre la candidatura); Montenegro, des de 2010; Sèrbia, des de 2012; Albània, des de 2014 i Macedònia del Nord ho és des de 2005. *"Albània, Macedònia del Nord i Sèrbia van mostrar el seu empenyament davant un procés d'adhesió l'esperit del qual consideren "tèrbol" (...). Van carregar contra una UE "dividida" que encara els tracta com a "convidats."* (El País, 24-06-2022)

Un esperó important del manteniment de la cohesió de la UE és la perspectiva del negoci de la reconstrucció del nou "candidat" ucraïnès, que s'ha quantificat de moment en *"750.000 milions de dòlars"* (La Vanguardia, 05-07-2022). La burgesia europea té previst *"confiscar 300.000 milions de Rússia"* per *"costejar bona part de la reconstrucció."* (Expansión, 10-05-2022).

Conflicte amb el Regne Unit per la frontera a Irlanda

Segueix el conflicte amb el Regne Unit pels acords en relació amb la frontera a Irlanda del Nord. La UE ha iniciat "accions legals" al respecte, però no serà una qüestió de "dret" el que determini el final d'aquesta lluita sinó la interdependència econòmica interna de l'illa i amb la UE, així com les relacions amb la resta d'imperialismes.

De moment, la tendència no és precisament favorable a la burgesia britànica. Al maig, el Sinn Fein va guanyar les eleccions autonòmiques a Irlanda del Nord i els EEUU *"ha recordat a Londres que el Congrés dels EEUU no donarà llum verda a cap acord comercial si es torna a establir una "frontera dura" a Irlanda del Nord."* (Expansión, 21-05-2022).

D'altra banda, la UE (a través del TDHE) va bloquejar al juny la primera deportació de 130 immigrants del Regne Unit a Ruanda amb avió. Aquesta actuació criminal de la burgesia britànica (que la burgesia danesa també vol dur a terme) no ha estat detinguda per qüestions "humanitàries" sinó per la lluita entre imperialistes concurrents que utilitzen qualsevol arma que tinguin a mà.

Subministrament de la mercaderia força de treball

Quant al subministrament de la mercaderia força de treball, els explotadors europeus i, sobretot, a França, Bèlgica, Alemanya, Hongria, Holanda o Irlanda *"tenen ja problemes per a trobar treballadors en 28 activitats que ocupen a 27 milions de*

treballadors. Aquesta situació s'aguditza en 19 d'aquestes activitats, que es corresponen amb lampistes, paletes, fusters, conductors de camions, mecànics, electromecànics, programadors informàtics i d'aplicacions web, enginyers civils, infermeres, assistents sanitaris o metges especialistes." (El País, 27-04-2022). Pel seu costat, *"les ofertes de treball que [la burgesia espanyola] no va ser capaç de cobrir el 2021 van fregar les 110.000 xifres vacants que l'INE va elevar a 134.000 en el primer semestre d'enguany, (...) en un país que gairebé aglutina un de cada quatre aturats a la UE."* (Expansión, 21-06-2022).

Durant tot l'estiu els aeroports han estat col·lapsats i milers de vols han hagut de ser cancel·lats, per falta de mà d'obra i les aturades i conflictes que s'han produït. Un sindicalista subvencionat espanyol de l'empresa de serveis sindicals UGT, explica *"en els serveis de terra s'han acomiadat a milers de persones en països com Alemanya, Països Baixos o el Regne Unit; a Espanya es van aplicar els ERTO i la recuperació dels treballadors ha estat menys costosa que en aquests països."* (La Vanguardia, 10-07-2022). Aquesta és la funció del sindicalisme integrat i subvencionat, i, en particular, dels ERTOS: garantir que la burgesia no tingui problema de subministrament de la mercaderia força de treball per a la seva explotació capitalista, que la pugui aparcar i recuperar sense problemes.

Com a pas cap a l'homogeneïtzació del mercat laboral a la UE, la Comissió Europea impulsa una directiva que estableixi les regles per a la fixació del salari mínim interprofessional en els estats membres, l'actualització dels salaris més baixos i l'aprofundiment de la participació del sindicalisme integrat per a lligar ben lligada a la classe obrera amb aquesta camisa de força.

Per a assegurar-se el subministrament de carn d'explotació, la UE està agilitzant la contractació internacional per a cobrir els llocs vacants i, en paral·lel, ha arribat a un acord pel qual els diferents Estats es comprometen a un mecanisme de repartiment d'immigrants que pot convalidar-se amb el pagament d'una quantitat als estats que assumeixin més immigrants. Al mateix temps, han acordat *"normes més estrictes en el control de les fronteres (...) reglament de dades biomètriques (Eurodac) i el control previ a la frontera exterior."* (La Vanguardia, 11-06-2022) per a controlar la immigració massiva: 155.090 immigrants havien entrat a la UE fins a juliol de 2022, un 86% més que en el mateix període de 2021 i el major volum en sis anys.

La feblesa militar de la UE i les seves ànsies militaristes

L'Alt representant de la UE per a Afers exteriors i Seguretat, el socialdemòcrata espanyol Josep Borrell ha passat de l'ambigu i mentider "OTAN, d'entrada no" de 1982 a les següents declaracions obertament militaristes: *"No n'hi ha prou amb el comerç, no n'hi ha prou amb l'Estat de dret, no n'hi ha prou amb ser una bona potència civil, hem de ser també una potència militar (...) l'exèrcit, les capacitats de defensa, són el nucli de la sobirania nacional."* (El País, 01-06-2022).

Malgrat aquestes ànsies militaristes i imperialistes tan poc dissimulades, l'imperialisme europeu està bastant enrere en relació amb la resta dels seus competidors: *"de 1999 al 2021 la despesa de defensa entre tots els països de la UE a penes s'ha incrementat un 20%; enfront del 66% dels EEUU; el 292% de Rússia i el 592% de la Xina."* (La Vanguardia, 19-05-2022). La mateixa Comissió Europea ha hagut d'admetre que *"el lliurament d'armes a Ucraïna ha delmat les existències dels països, el que posa de manifest que els vint-i-set no estan preparats per a defensar-se."* (La Vanguardia, 19-05-2022).

A més de l'enviament més o menys sincronitzat d'armes a Ucraïna, s'incrementarà l'ajuda militar a Moldàvia, s'integra en les estructures militars de la UE a Dinamarca i la Comissió Europea "va proposar un fons de 500 milions d'euros per a la compra conjunta d'armament" (La Vanguardia, 19-05-2022). Aquesta quantitat és al mateix temps significativa i molt petita. Significativa per la tendència a la integració en el pla militarista i molt petita pel seu valor absolut i relatiu.

Fins i tot al seu pati posterior, la UE té dificultats per competir: dels 2.200 milions d'ajuda militar que els EEUU ha anunciat "la meitat es destinarà a Kíev i la resta es dividirà entre Albània, Bòsnia, Bulgària, Croàcia, República Txeca, Estònia, Geòrgia, Grècia, Kosovo, Letònia, Lituània, Moldàvia, Montenegro, Macedònia del Nord, Polònia, Romania, Eslovàquia i Eslovènia (...) l'ajuda consisteixi en subvencions i préstecs que permetran a aquests països comprar armes i equips de defensa fabricats als EEUU." (El País, 09-09-2022).

Mentrestant, continuen donant-se passos cap a la integració policial europea i l'ampliació de prerrogatives policials (suposadament limitades a "situacions de crisi online"): "La reforma de l'agència policial de la Unió Europea li permet sol·licitar tot tipus d'informació sobre persones sense cap relació amb la comissió d'un delictes. (...) Una altra de les novetats que introdueix la reforma és que Europol podrà fer servir totes aquestes dades per a entrenar algorismes d'intel·ligència artificial que permetin desenvolupar eines per combatre el crim." (El País, 27-05-2022).

Per la represa de la lluita de classe

El 25 d'agost de 2022, el president de França (E. Macron) declarava la "fi de l'abundància", demanant "esforços" i "sacrificis" atès que "serà necessari pagar el preu necessari per a assegurar la nostra llibertat". En la mateixa línia s'havia pronunciat el militarista Josep Borrell, dient que "la ciutadania ha d'estar disposada a pagar un preu per a mantenir el suport a Ucraïna i a la unitat de la UE. Estem en plena guerra: aquestes coses no són gratis."

El seu pla és clar: que el proletariat s'estrenyi encara més el cinturó i serveixi de CARN DE CANÓ en el front i CARN D'EXPLOTACIÓ en la rereguarda per a assegurar la llibertat d'explotació i acumulació de l'imperialisme capitalista francès i europeu. L'actual UE no és una altra cosa que un bloc per a la lluita imperialista pel repartiment del món i contra la revolució proletària: "Per descomptat, són possibles acords temporals entre els capitalistes i entre les potències. En aquest sentit són també possibles els Estats Units d'Europa, com un acord dels capitalistes europeus... sobre què? Només sobre la manera d'aixafar en comú el socialisme a Europa, de defensar junts les colònies robades (...)." (Lenin, La consigna dels Estats Units d'Europa, 1915).

El proletariat de cap dels estats europeus no pot tenir CAP SOLIDARITAT NACIONAL AMB LA PRÒPIA BURGESIA, sinó que ha d'empènyer i organitzar a l'interior de cada país i de la UE en general la lluita per enderrocar la seva "pròpia" burgesia.

ESQUERDES I FRACTURES DINS DELS EEUU

Situació de la classe obrera

La situació a l'interior dels EEUU continua deteriorant-se: més de 20 milions de famílies no poden pagar la factura de la llum, l'esperança mitjana de vida ha caigut més d'un any fins als 76,1 anys, els lloguers s'han disparat i s'han incrementat els desnonaments, la inflació s'acarnissa en els productes més bàsics, la llet en pols infantil ha desaparegut durant diversos mesos, segueix l'epidèmia d'addicció als opiacis (fentanil), els deutes per estudis dels sectors de l'aristocràcia obrera i de la petita burgesia s'acumulen sense poder-se pagar, etc.

Per tractar de controlar la situació, el govern dels EEUU intenta una sèrie de mesures de contenció i control social. Com a mesura cosmètica, trobem l'impost a les 700 famílies més riques que serveix de propaganda, però res més. Després tenim el pla de despesa del govern, al qual finalment s'ha sotmès el senador demòcrata que el bloquejava, i que ara es denomina "Llei per la reducció de la inflació". També s'ha aprovat "l'alleujament del deute per estudiants que condona fins a 20.000 dòlars en crèdits per estudiant." (Bloomberg, 24-08-2022), mesura dirigida als sectors de la petita burgesia i de l'aristocràcia obrera que pensaven que els seus fills anaven a tenir una carrera meteòrica i les il·lusions de la qual s'han frustrat estavellant-se amb la realitat material. La burgesia estatunidenca aplica el que ja Marx explicava a la Crítica al Programa de Gotha (1875): "a les classes altes se'ls paguen les seves despeses d'educació a costa del fons dels impostos generals". Entre les més profundes, tenim el foment de la camisa de força del sindicalisme subvencionat que ja vam analitzar a "EEUU intenta una reedició del New Deal" (El Comunista nº66, pàg. 27), per exemple, amb la constitució d'un sindicat a Amazon, secundat i aplaudit pel govern capitalista burgès dels EEUU. La part més intel·ligent de la burgesia americana sap

perfectament que necessita la faixa del sindicalisme subvencionat per frenar qualsevol indici de lluita i reivindicació dels treballadors i, sobretot, el seu desenvolupament en un sentit revolucionari.

"La ineficiència organitzativa de les unions ultrareformistes i ultrarealistes es va convertir, pel règim burgès, en un perill: **el seu reconeixement i l'aparença d'una legislació filoobrera eren condicions indispensables pel restabliment de la pau social interna**, i, per això, de la mateixa represa econòmica. Era necessari (segons s'anaven desenvolupant les mesures anticrisi i anaven tenint el seu efecte), preparar el barrat al que dirigir les masses disciplinades, fluctuants, i contínuament llançades per la crisi a la sorra del conflicte social. Ni el barrat podia ser ja solament la vella A.F.L. (...) El vell llop no ha canviat de pèl: John Lewis pren la iniciativa de la creació del C.I.O només per prevenir la formació d'una central sindical autònoma i "vermella"." (El New Deal, o l'intervencionisme estatal en defensa del gran capital, De Prometeu nº3-4, 1952).

Aquest tipus de sindicalisme promogut per l'Estat no serveix per defensar la classe obrera sinó per controlar-la. Hauran de renèixer i **és funció del Partit Comunista Internacional encoratjar i ajudar a néixer, als EEUU i a tot el món, organitzacions de lluita immediata** fundades sobre paràmetres amplis d'afiliació, però amb caràcter intransigent de classe i de rebuig al corporativisme, fora i contra del sindicalisme integrat.

"7.- El partit **no adopta mai el mètode de formar organitzacions econòmiques parcials que comprenen només a treballadors que accepten els principis i la**